Előző bejegyzésemben igyekeztem rávilágítani arra, miért is lenne fontos hazánknak, ha gondot fordítana a leszakadó, máról holnapra élő, kereskedelmi és ipari munkásság helyzetével. Emlékezetek rá most is: a nemzet nem azonos a polgári középosztállyal, az egyébként szintén leszakadófélben lévő hivatalnokréteggel és kistulajdonosi réteggel. Ne m, a munkásosztály az a röpke másfél, talán kétmillió ember e hazában, akik könnyű, közepes, vagy nehéz fizikai munkával keresik kenyerüket. Az ő helyzetük talán a legkilátástalanabb, már csak azért is, mert az ő gondjaikkal a világon jóformán senki sem foglalkozik, csupán általánosítva, mégis reájuk, reánk nehezedik az ország adóterhelésének döntő zöme. Mondhatjuk úgy is, nemcsak munkánkkal, de befizetett adónkkal is eltartjuk a társadalmi piramis reánk nehezkedő rétegeit. Minket sújt leginkább a cigánybűnözés, s a mi fiainkat, leányainkat kényszerítik a beilleszkedésre képtelen cigány kölykökkel való integrált oktatásra -a nálunk gazdagabbak ugyan egyre nehezebben, de vérük verejtékével megoldják e problémát, külön iskolába íratással, vagy külön oktatással segítvén gyermekeiken. Mi ezt nem tudjuk megtenni, mert sem pénzünk, sem energiánk nincs rá, így a mi gyermekeinket vannak a leghátrányosabb helyzetben: az ő sorsuk vagy a fehér lét büszke vállalása, vagy a cigány agresszióhoz, majom-mentalitáshoz való alkalmazkodás lesz.

Mi vagyunk a páriák ebben a hazában, mert tőlünk félnek a leginkább, azért tartanak bennünket a tudatos agymosás állapotában és húsz éve tartó, módszeres pénzügyi válságban. De miért kell, hogy így legyen? Hiszen a Nemzet sorsa-jövője azonban most is, éppen úgy, mint a Horthy-rendszerben, újra az alsó társadalmi rétegeken múlik. Nemzetünket, éppen úgy, mint minden európai nemzetet, a kihalás veszélye fenyeget. A kihalásunk azonban nem lassú lesz, hanem félelmetesen gyors és könyörtelen, brutális és állatias.

Az orosz megszállók kegyetlensége eltörpül majd az új hódítók kíméletlensége előtt. Őket csak a munkásosztályból kinevelt katonaállam tudná megállítani. De ahhoz, hogy modern Spártává váljunk, előbb meg kell adnunk a jólét bárki számára elérhetővé válásának lehetőségét, minden magyarnak. A munkásosztályt nacionalizálni kell, öntudatára kell ébreszteni ahhoz, hogy a BIZTOSAN BEKÖVETKEZŐ, hamarosan eljövendő etnikai alapú kataklizmába az ország ne felkészületlenül érkezzen. A munkásosztály jóléte ehhez elsődlegesen szükséges: a munkásosztálynak is meg kell adni a lehetőséget a gyarapodásra, előrelépésre. Nem csak a nyomorba, de a létbizonytalanságba sem kívánnak gyermeket szülni a magyar anyák!

És most lássuk, mit is lehetne tenni a "demokrácia" (melyet a magam részéről elvi okokból és gyakorlati működésképtelensége miatt is elutasítok) lehetőségein belül.

1. Először is: egy, a magyar országgyűléstől független, de annak törvényi erejével védett ORSZÁGOS, PÁRTFÜGGETLEN, ÁLLAMI MUNKÁS ÉRDEKVÉDELMI SZERVEZET (továbbiakban, jobb szó híján: "szakszervezet") létrehozása szükséges, a kisemberek és a munkavállalók jogainak megcsorbításának elkerülése végett. Az ebbe való belépés önkéntes lenne, a szakszervezet működési költségeit az állam és a tagdíjak (a minimálbér pár ezreléke) fedezhetné. Ezen szakszervezetbe mindenki beléphetne, ki munkahelyen dolgozik, így a kisvállalkozásoknál foglalkoztatottak is. A szakszervezet képviselőjének kötelessége lenne minden, újonnan munkába álló embert tájékoztatni jogairól, a felmondási időről, hogy mennyi túlórát írhat elő a munkaadó, milyen körülményeket kell szavatolnia, milyen plusz jutalom, jár a hétvégenkénti munkáért stb. Mivel én kötelezővé tenném a 13. havi bért a magánszférában is,

így annak betartását-kifizetését is figyelemmel kísérné a szakszervezet. Tegyük hozzá, hogy mindez csak akkor ér valamit, ha ezen szakszervezet kezébe súlyos bírságolási lehetőségeket adnék. (Ne felejtsük el, a bírságolás is csak akkor működhetne, ha a vállalkozói szerkezetet is törvényileg átalakítanánk, vagyis ha a bírság mértéke alól nem lehetne kibújni a korlátolt anyagi felelősséggel. Ez, első pillantásra vállalkozó-ellenességnek tűnhet, de nem az: hiszen a tőke megmaradt hasznát szabadon élvezhetné minden tisztességes vállalkozó, ki nem a munkásai nyomorán akar meggazdagodni.)

2. Az egyenjogúsítás nevében, a közszférában dolgozók külön juttatásait egy szintre kell hozni a magánszférában dolgozó milliók juttatásaival. Ha a közszférában dolgozóknak jár ruhapénz, élelmezési jegy, kulturális utalvány, üdülési csekk, akkor nekünk, fizikai dolgozóknak is járjon. Ezt törvényi szinten kell szabályozni. Ezzel természetesen nem azt akarom mondani, hogy tőlük szeretnénk elvenni a járandóságokat, hanem éppen fordítva: csak azt szeretnénk, hogy ezeket, a béren felüli juttatásokat mi is élvezhessük. Jelenleg ugyanis az a helyzet, hogy a közalkalmazottak számos juttatást kapnak, viszont arra hivatkoznak, hogy a magánszférában magasabb a kereset. Ugyan már, ez nevetséges. Magasabb a keresete, persze, a vezérigazgatónak, a különböző rendű-rangú menedzsernek - de a fizikai munkásnak aligha.

3. A kiemelten hátrányos helyzetű kistérségekben élő, tisztességesen boldogulni kívánó magyarok részére bérlakás-programot kell indítani, az ország iparilag fejlett térségen, hogy a munkaerő-kérdést belső migrációval mérsékelni lehessen. A bérlakás-programot az iparilag fejlett mikro-térségekben (természetesen a mikrotérség fejlettségének, további befogadó képességének előzetes vizsgálata után) természetesen a helyi bölcsödei-óvodai-iskolai közellátás fejlesztésével, bővítésével kell megoldani. Magyarországon ugyanis ma gyakorlati röghöz-kötés zajlik, a munkából élők (netán munkát vállalni akaró munkanélküliek) sokszor ha akarnának, sem tudnának munkahelyet változtatni, mert egyszerűen nincs rá pénzük. Ezt kell orvosolni kell és lehet is egy új, nemzeti-szociális bérlakás-programmal, mely természetesen csak a dolgozni akaró, (vagy már dolgozó, de munkahelyet váltani akaró), európai civilizációs normákat elfogadni képes munkavállalókra vonatkozna.

4. A munkások önképzésének lehetőségét maximálisan támogatni kell, mind saját szakmájukban, mind amennyiben munka mellett (vagy munka nélkül maradván) más szakmát szeretnének tanulni, netán idegen nyelvet, nyelveket. Csak a szakképzett, idegen nyelveket ismerő munkavállalókra támaszkodva építhetünk, s a munkával hozzáadott közgazdasági érték, nemzetgazdasági szinten csak így lehet magas. Erre a problémára, mely jelenleg egyáltalán nem megoldott, külön kormányzati programok kidolgozása szükséges, felmérvén az igényeket, és a megoldási lehetőségeket.

5. A minimálbér összegét a magyar állam nettó 100 ezer forintban állapítsa meg, (szakmai minimálbér legyen 120 ezer forint) amelyhez szükségszerűn hozzájáruljon 30 ezer forintos vásárlási /étkezési/ utalvány, amelyet kizárólag magyar tulajdonú boltokban lehessen levásárolni. Ez utóbbit adómentesen, kötelező jelleggel kellene biztosítania a munkaadóknak. Ksh kimutatás szerint, a létminimum szintje 2009-ben százezer forint körül mozgott/fő/család. Link
. Ennek persze számtalan forrása lehetséges: köztük a bankrendszer különadója, de még az

is lehet, hogy a szegényebb területeken működő vállalkozóknak egy időre talán le kell majd mondaniuk a horvátországi egy hónapos nyaralásról, de mivel ezzel a lépéssel rohamosan megugrik majd a belső kereslet, így nem kizárt, hogy a változtatások haszonélvezői egyszerre lesz a munkásosztály és a munkaadói osztály. A vállalkozások ugyanis a belső kereslet elégtelenségére hivatkoznak, ami nem csoda, hiszen ma, Magyarországon körülbelül 3-3,5 millióan élnek a létminimum szintje alatt.

5. A "13. havi bért"' össz-európai, de legalábbis kelet-közép európai szinten be kell vezetni. Ehhez persze globális áttekintésre van szükség, melyet a magam lehetőségeivel természetesen nem látok át, így ez csak egy irányadó javaslat.

6. Mivel a munkavállalók és a munkaadók között nincs éles átmenet, így a vállalkozóvá válást meg kell könnyíteni, elsősorban adminisztratív eszközökkel, valamint, az éles adóhatósági szigor ideiglenes csökkentésével (csak kis és mikrovállalkozások esetén, valamint kizárólag akkor, ha a munkavállalók jogai, juttatásai nem csorbulnak). Az Apeh és egyéb szakhatóságok (kivéve persze élelmiszerbiztonsági kérdések!) figyelmét pedig hosszú-hosszú időre a nálunk betelepedett multinacionális láncok felé, illetve az illegális migrációra, csempészet felé kell irányítani. (A kínai betelepedés vizsgálatára külön hivatalt kell létrehozni, mondjuk az eddigi apeh-dolgozókból.)

/Ezen javaslataimat felajánlom az NFP-nek, az egyetlen hungarista kötődésű pártnak és természetesen minden, hungarista szervezetnek - sőt, még a parlamentbe jutott nemzeti radikális pártnak, így a Jobbiknak is, azon feltétellel, hogy program végleges megalkotásában, esetleges finomításában kikérik a véleményemet./

Enkidu

jobbradikal.blogspot.com